

SLOVENSKI GOSPODAR.

List ljudstvu v pouk in zabavo.

Plačila v. c. četrtke in velja s pošiljnim vred in v Mariboru s pošiljanjem na dom za celo leto 8 K, pol leta 4 K in za četrt leta 2 K. — Naročnina za Nemčijo 8 K, za druge kvernavstne države 5 K. Kateri tudi sam po njega, plača na leto samo 7 K. — Naročnina se pošilja na: Upravništvo „Slovenskega Gospodarja“ v Mariboru. — List se pošilja do odpovedi. — Udeležba „Kulturnega tiskovnega društva“ dobivajo list brez posebne naročnine. — Posamezni listi stanejo 16 vin. — Uredništvo: Korovška cesta št. 5. — Rokopisi se ne vračajo. — Upravništvo: Korovška cesta št. 5, sprejema naročnine, inšerate in reklamacije. — Za imenitno se plačuje od enostopne petlivrste za enkrat 48 vin., ali kar je lažje, 1 kvadratni centimeter prostora stane 36 vin. Za večkratno oglaševanje primeren popust. V oddelku „Niste naznanila“ stane beseda 10 vin. — Inscenariji se sprejemajo do torka popoldne. — Nenapredne reklamacije se pošiljajo pravočasno.

Politični pregled.

Nemci godrnjajo in podpišejo. — Lahki se hočejo zopet nasloniti na Nemce. — Avstrijski Nemci in Rumunci se vračajo iz Pariza. — Vprašanje Reke in Celovca.

Stojimo sredi važnih zunanje-političnih dogodkov. V soboto je potekel Nemčiji rok, da podpiše mirovne pogoje, kakor so ji bili stavljeni v Parizu. Prosili so, da bi se jim rok podaljšal in določilo se jim je še 48 ur. V ponedeljek zvečer je ta čas pretekel in vse je napeto pričakovalo, kaj bodo storili. Pogoji so trdi, nepričakovano trdi za tako mogočen in ošaben narod, a vendar tudi pravični. V bistvu zahteva entente, da Nemci priznajo, da so samo in edino oni krivi vojske, da izročijo svetovnemu sodišču v kaznovanje vse vodilne politike in vojskovodje, ki so postopali proti mednarodnemu pravu, da v kolikor mogoče povrnejo vso škodo, katero so naredili s krivičnim vojskovanjem in da odstopijo vse pokrajine, kjer prebiva po večini nememško prebivalstvo. Nemško ministrstvo, čegar predsednik je bil socialista Scheidemann, je odstopilo, sestavilo se je takoj novo, katero vodi Bauer, istotako socialist, sklicali so državni zbor, kjer so po dolgih in zelo klavernih govorih slednjič sklenili, da nekoliko godrnjaje podpišejo stavljenе mirovne pogoje. Za to je glasovalo 237 poslancev, proti pa 138.

Ravno, ko so stali Nemci pred odločitvijo, je naglo odstopilo tudi laško ministrstvo. Na človeka napravi utis, kot da je med obema dogodkoma bila neka tajna zveza. Laški ministrski predsednik je bil Orlando, star mož brez vsakega bolj izrazitega značaja, ki je pa veljal za poštenega in razumnega človeka. Najbolj izrazita osebnost njegovega kabineta je bil jud Sonnino, minister zunanjih zadev. Med obema ni bilo prave zastopnosti. Sonnino je bil nepopustljiv do skrajnosti, Orlando je veljal za bolj spravljivega. Še pred par tedni so v Rimu z velikanskim navdušenjem pozdravljali Orlando in tovariše, sedaj pa naenkrat vse spremenjeno. Ko je

stopil v zbornico, je našel zelo hladno in neprijazno razpoloženje. Pri glasovanju je stalo na njegovi strani samo 81 poslancev, proti njemu pa 310. Ni še kmalu ministriški predsednik kakšne države imel proti sebi tako silno večino. Celo ministrstvo je odstopilo še istega dne in sestavilo se je takoj novo. Predsednik je Nitti, najboljši prijatelj Giolittija in Giolitti je eden najuplívnejših laških poslancev, bil je že večkrat minister, in je dober oseben prijatelj bivšega nemškega poslanika v Rimu, kneza Bülowa. Ko je izbruhnila vojska z Avstrijo, je Giolitti stopil, v ozadje, sedaj pa leze po svojem prijatelju Nittiju zopet na površje. To ministrstvo pomeni, da se hočejo Italijani obrniti nazaj k svojemu staremu prijateljstvu z Nemci.

Listi poročajo, da hočejo zastopniki Nemške Avstrije zapustiti Saint-Germain. Baje jim je dolg čas, ker gre zadeva prepočasi, a so tudi že davno tožili, da jim je življenje v Parizu predrago. Ravno kar je pa prišla novica, da hočejo tudi Rumunci zapustiti Pariz, ker so jezni radi določitve mej med Rumunijo in Srbijo v Banatu, pa tudi radi obnašanja velikih držav napram malim.

V naših zadevah ni pariška konferenca storila nobenega koraka dalje. O Reki se ne govori nič več. Laški narodni odbor na Reki je kar sam proglasil reško republiko v tesni zvezi z Italijo. Za svojega vojnega ministra so poklicali iz Italije nekega Sem Benelii, moža, ki je na glasu, da zna pisati lepe zaljubljene romane, orožja pa ni imel v rokah najbrže še drugega, kot nožič, s katerim je lupil pomarančo. Predsednik te vlade je Osojnak, pristen kranjski kmet doma v Begunjah, njegov tovariš je Hrvat Grosić. Ta dva moža sta kot zastopnika reških Italijanov kledovala po Parizu in Londonu, seveda na stroške mestne blagajne, kar jim je doma pridobilo hudo zamero. Sedaj je pa ta reška vlada najela posojilo kar za 300 milijonov kron, ki bodo plačani pač o svetem Nikoli. — Tudi s celovško kotlino si pariški gospodje še vedno belijo glave. Ako bi ne bilo Lahov, bi bilo vprašanje pač lahko in enostavno, tako pa ne vedo, kaj bi počeli. Lahki

so vedno in povsod odločni in načelni nasprotniki Jugoslovancev.

Francozi obhajajo zmago nad Nemci.

Vest, da Nemčija podpiše trde mirovne pogoje, katere so ji narekovali Francozi, Angleži in Amerikanci, je izzvala v Parizu in po celi Franciji veselje.

Topovi pariških trdnjav oznanjujejo s svojim grmenjem mir. Prvih sto zmagovalnih strel v pariške trdnjave Mont Valerien je izvabilo vse prebivalstvo na ulice. Otroci tekajo sem in tja z zastavami. Vojaki so jako srečni. Na ulicah se poslušajo govori. Pojoča množica se pomika po Parizu. Pod milim nebom svirajo godbe. Nemčija je s podpisom miru prodala svojo neodvisnost in gospodarsko samostojnost. Kot premaganec leži Nemec ob nogah Francozov, Angležev, Amerikancev, Slovanov in drugih narodov...

Ženska volilna pravica.

(Izvirni dopis iz Beograda.)

Vsakemu svoje, to je od vseh ljudi in vseh narodov priznana načelo pravičnosti. Iz tega načela izvira tudi ženska volilna pravica. Ženski pristojajo ne samo dolžnosti, marveč tudi pravice. V poganski dobi je žena bila samo obremenjena z ogromno butaro dolžnosti, dela in skrbi, pravice pa skoraj ni imela nobenih. Krščanstvo je ženo osvobodilo, dvignilo ter jo, kar se dostaja dolžnosti in pravice, napravilo enakovredno možu. Kajpada se ta enakopravnost ni uveljavila takoj, temveč se je razvijala stopnjema. Sedanja doba je pripravljena in voljna, da odplača ženi stari dolg, s katerim se je pri ženi zadol-

LISTEK.

Janež Golec:

V polkovnikovem vozu.

(Dalle.)

Po tem odgovoru je potegnil oberst košate obrvi in brke v edno dolgo črto, podobno živi, trnjevi meji, me potresel z roko za ramo in zarohnel:

„Tako! Potisnili ste me v hišo na hrib, kamor se zasaja največ jeklenk, da bi se me iznebili za vedno. — Takoj se mi preselite vi na ta prokleti breg, jaz pa v grabo, da bom vsaj varno spal!“

Nič se nisem izgovarjal, ker je pri vojakihs vsak izgovor bob ob steno, pokorno sem se okrenil, da se premestim s peči na hrib.

Na povratku v jarek sem zadel pred našo bajto ob oberstov voz. Takoj tukaj bodi povedano: Naš novi polkovnik je zahteval hitro po svojem prihodu od našega trenja pokrit voz z 2 konjema, da se bo vozaril, ne pa jezdil po predpisih.

So mu pač prekrili trenarji lojterski voziček v visokih obokih z nepremočljivim platnom, pritrdivši v ospredju sedež na gugajočih peresih, da ni občutljivega starca preveč treslo ter po-

ganjalo na kvišku pri diru. Zadnji kot te prostorne vprege je hranil oberstovo raznovrstno šaro: kožuh, plašče ter kovčke vseh velikosti. Uporaba tega voza nam je bila zažugano prepovedana kot v paradižu drevo spoznanja dobrega ter hudega našim prvim starišem. Le tuintam je namignil g. H... na daljši poti svojemu pribočniku, da je prisedel. Kočijažaril je narednik Guzi z dvema mladima železnobarvnima šimelnoma.

Snežilo je v gostih kosmičih, ko sem se zaletel v to nedotaknjeno oberstovo skrinjo zaveze, porodil se mi je pri tem dotiku tedaj pametno dozdeven sklep: Januš, bi bil pač teslo, če bi korecal po nepotrebnem in v snegu iz grabe na hrib. S peči se lahko preseliš v oberstov voz, kjer boš spaval na kožuhi in pod svojo odejo kot baron. Pod streho boš, zeblo te ne bo v tej kožuhovini, dolgo boš ga lahko vlekel, ker ne bodo znali, kje da si.

Stopil sem še po odejo na peč, vzela me je noč, pokril me je oberstov voz, kjer sem se zakopaval v očkov kožuh, plašče in svojo odejo. To ležišče je bilo pač vse kaj drugega, kakor ilovnato trda bukovinska peč. Dozdevalo se mi je, da raztezam svoje na trdo ležišče vajene ude po perncah, toplo sem zahvalil Gospoda vojskinih tram, da sem se dotaknil s čelom tega prepovedanega svetišča, ki mi je pa pokazalo pot od trdega do kožuhovinasto mehkega.

Še to dobro je hranilo to nočišče, da sem lahko srkal skozi nosnice zimsko svežo zrak — med tem ko bi bil vlačil v pljuča bajtin vzduh in mamljivi smrad. Tudi to sem znal, da se mi ni treba bati nenadnega odhoda, ker nam je bil odkazan Toporoutz v večtedensko bivališče.

Dobro zavitemu mi je postalo tako prijetno toplo, da sem že zapiral v polsnu oči, ko je prikomastil oberst in odpahnil duri bajte. Čul sem še, da je nekaj godrnjavo robantal nad spečimi tovariši; pa preselil me je spanec v objemu očimovega kožuha v ono blaženo dušno in telesno stanje, kjer mi niso grozile polkovnikove škiljavne oči, ne njegova trnjeva meja obrv ter mustač, niti njegov večni raport.

Spal sem nebeško, gotovo tudi dolgo, ker me je zibala zimska noč s poznim jarem in omeglenim solncem.

Zbudili so me glasni klci, ki so se valili s hriba navzdol v voz, kjer sem počival varno, sladko in prikrito. Več ordonancev je begalo s hriba v grabo, vabeč me na izpregled v slovenskem, hrvaškem, laškem in nemškem jeziku na oberstovo povelje.

Tokrat sem pa v kritju vozove strehe oberstovega templja zakrknil poslušno srce, zapri uho babilonskemu vpitju in se potajil po mačkije, dobro vedoč: ne boste me iztaknili. Stari si naj poišče na jutro drugega osla, katerega bo lahko

žilo človeštvo, da ji podeli volilno pravico ter jo tudi v tem oziru stori enakopravno možu.

Pravzaprav nimajo vsi volje za to. V naši Jugoslaviji je stranka, ki se imenuje demokratska, pa se na pravo demokracijo — vlado ljudstva razume ravno tako, kakor zajec na boben. Ljudstvo je sestavljeno ne samo iz moškega, marveč menda tudi iz ženskega spola. Liberalci pa najbrž imajo drug pojem o ljudstvu. Izključujoč ženo od volilne pravice in zato tudi od vsakega upliva na vladanje in upravljanje javnih razmer, jo s tem izključujejo iz pravnega pojma o ljudstvu kot nositelju vladne moči in pravice. Liberalci se nam dozdeva kot črnogorski junak, ki puši cigareto ter se raduje svoje moške junaške slave in moči, svoji brezpravni ženi pa prepušča delo in skrb. Možu pravo in čast, ženi dolžnost in skrb: to je črnogorska demokracija.

In tako demokracijo bi naši liberalci radi uveljavili v celi Jugoslaviji. Beogradska vlada pripravlja volilni zakon za ustavotvorno skupščino, ki bo imela velevažno in za dolgo prihodnost odločilno nalogo, da napravi končnovoljavno ustavo, temeljne zakone za kraljestvo Slovencev, Hrvatov in Srbov. Priprava tega volilnega zakona je poverjena slovenskemu ministru dr. Kramarju, članu Jugoslovanske demokratske stranke. Ta demokraciji mož je že določil in sestavil temeljna načela za ta zakon. Med temi načeli je tudi zanikanje ali vsaj veliko omejevanje ženske volilne pravice.

Zakaj naši demokrato-liberalci nečejo dati ženi volilne pravice?

Zato ne, ker kulturne razmere (kultura = omika, izobrazba) baje tega ne dopuščajo, z drugimi besedami: ker jugoslovanska ženska zato ni dovolj izobražena. Kaj neda, prav črnogorsko-junaški kompliment slovenskega liberalca jugoslovanskemu žensktvu?!

Slovenske žene in mladenke sprejmejo ta kompliment in bodo ob priliki uljudnost vrnila z uljudnostjo. Ne pride nam niti na kraj uma, da bi naše slovensko žensktvo branilo zoper liberalni očitke. To bi bilo povečanje razžaljenja. Toliko pa vendar ugotovimo, da tudi na Balkanu ni na deželi med možem in ženo v izobraženosti taka razlika, da bi opravičevala politično brezpravnost žene. Tudi srbska žena se je med vojno pokazala za tako pošteno, skrbno, neutrudno, delavno in razumno gospodinjico, da bi bil greh zoper pravičnost, če se bi ji ne dala volilna pravica. Sicer pa kultura — izobrazba nikakor ne more biti merodajni pogoj za volilno pravo. Če bi to načelo splošno obveljalo, bi se tudi moškemu delu nižjih slojev moralo če ne odreči, pa omejiti to pravo. Neizobražen človek sploh ne bi smel imeti volilne pravice. Ne iz razloga omike in izobrazbe, marveč iz sedaj ves svet obvladujočega demokratskega načela izvira volilna pravica.

Nekatere ženske — in sedaj pride drugi črnogorsko-junaški kompliment našemu žensktvu — bi pa vendar naj dobile volilno pravico za prvo poizkušnjo. Če ne bi te preizkušnje prestale, če ne bi volile liberalcem po godu, potem adijo ženska volilna pravica za vselej! In katere ženske so tako srečne, da so našle milost v demokrato-liberalnih očeh? Za prvi poizkus bi dobile volilno pravico, tiste žene, ki samostojno vodijo kmečko posestvo ali industrijo, trgovino, obrt ali katere so kot strokovne delavke zaposlene v industriji, trgovini ali obrti.

Ta določba ni samo neuljudnost, marveč krivičen in oduren udarec našemu kmetškemu žensktvu. Na kmetih bi imele volilno pravico samo tiste žene, ki samostojno vodijo kmetško posestvo, po mestih, trgih in industrijskih krajih pa tudi strokovne delavke, zaposlene v industriji, trgovini in obrti. Če pomislimo, da samostojnih gospodinj na kmetih sploh ni veliko in so le izjema, bi po liberalno-demokratskem načelu žena in mladenka na kmetih bila izključena od volilne pravice, industrijska, obrtna delavska in trgovska uslužbenka pa bi jo imela. Taka je

naganjal z višine v dol in narobe. Odel sem se prav čez ušesa.

Vpitje in kliči so potihnila. Poljubil in objel me je lahni, jutrajni spanec, katerega sem bil dovolj potreben po 20dnevni, neprestanih bojih in telefonični službi. Sčasom sem trdo zadremal, dokler mi ni nekaj premaknilo voza in mi ni ošvignil ušes Guzlov:

„Na, Leni, Miško, tibi — ho!“

Sem že menil, da se hočejo malo fantički poigračkati z menoj, pa en sam previdni pogled izpod odeje me je poučil, da ni ta premik nikaka šala, ampak bridka resnica.

(Malo prihodnjak.)

staro-preizkušena ljubezen liberalca do kmeta! Večjo ljubezen pa liberalci kajpada naklanja tako zvanemu izobraženemu žensktvu, priznavajoč volilno pravico tistim ženskam, ki so zvršile kakšno nižjo srednjo šolo, meščansko šolo, licej (celo srednjo šolo) ali strokovno šolo.

Takšno „demokracijo“ juho bi naši liberalni „demokratje“ radi skuhalo za naše slovensko žensktvo na kmetih. Naš Jugoslovanski klub — tem naj so naše slovenske kmetijske žene in mladenke preverjene — ne bo mirno gledal, ko „napredni“ (?) demokratje pripravljajo za naš narod takšno brozgo. Stališče Slov. ljudske stranke in Slov. kmetijske zveze je: Možu in ženi enake pravice!

Enodnevni tečaj

za voditelje katoliških organizacij za celjsko sodno okrožje

t. j. vse sodne okraje celjske okrožne sodnije, se bo vršil v četrtek, dne 17. julija t. l. v Celju. Tečaj ima namen vpeljati bodoče voditelje v vse glavne panoge organizacijskega dela. Seznanil bo udeležence osobito s političnimi, pravnimi, gospodarskimi in strokovnimi organizacijami, njih namenom in praktičnim vodstvom s posebnim ozirom na razmere celjskega okrožja.

Tečaj se bode pričel ob 3/8h zjutraj in končal tako, da bodo udeleženci, ki pridejo z južno železnico, lahko še isti večer odšli nazaj. Kdor bo pa želel ali vsled neugodne zveze moral čez noč ostati v Celju, mu bo podpisani odbor po prijavi priskrbel brezplačno ali vsaj po nizki ceni prenočišče. Istotako se bo prijavljenim udeležencem priskrbel skupen obed po zmerni ceni. Zbirališče bo v dvorani hotela „Beli vol“ v Celju.

Prijave za tečaj, skupen obed in ev. prenočišče naj se pošljejo podpisaneemu odboru vsaj do 10. julija t. l. Ker bo tečaj izredne važnosti za bodoči razvoj naše organizacije, naj se ga udeležita iz vsake župnije celjskega sodnega okrožja vsaj po 1 do 2 udeležence.

Opozorjamo posebno na zanesljivo udeležbo mlajšo duhovščino in spretne lajke, ki imajo smisel in veselje za povzdigo katoliških organizacij. Razume se, da so tudi udeleženci izven celjskega sodnega okrožja dobrodošli.

Za pripravljalni odbor za voditeljski tečaj:

Hotel: Beli vol I. nadst., Celje.

Dr. Ogrizek, predsednik.

Lukman, tajnik.

Pismo iz Slatine.

24. rožnika 1919.

Kakor se zdi, je kazalo spočetka v vseh naših kopališčih na silno slabo „letino“. Tudi na Slatini občutimo, da madžarski Judje in hrvatski ter nemški bogataši raje doma sedijo in čuvajo svoje zaklade, koda bi se podali v „kuro“. Tistih, ki so prej po milosti štajerskega deželnega odbora tukaj živeli napol zastoj, tudi letos ni več. Mrzli majnik in vojno stanje sta se storila svoje, da so slatinska kopališča in pota do zadnjega samevala.

A sedaj se je Slatina vendar začela oživljati. Da vas ne pozabim vprašati: Ali ste že bili na Slatini? Se tukaj kopali, pili iz vseh studencev? Ste li hodili po lepih nasadih, se potrudili na tržaški, Ferdinandov (kako ga bomo imenovali odslej?) hribček, ali celo na Janino? Ste že pogledali tja doli proti Sv. Križu, obiskali cerkev sv. Trojice ali Mater božjo na Tržišču? Ali veste pot na Boč, na Ložno, na Rogaško goro ali k Sv. Petru na hrvaškem Zagorju?

Pritrditi morate, da je naša Slatina v vsem prvovrstno kopališče. Seveda, letos so še velike težave v upravi. Ravno te dni je odšlo več nemških uradnikov; novi gospod ravnatelj, ki mu moramo priznati najboljšo voljo, za enkrat ne more vsega storiti. Zdravnik dr. Negri je bil imenovan vojaškim zdravnikom, pa je raje ušel v Nemško Avstrijo. Žalibog je še njegove duševne zlahte vedno precej pri nas ostalo. Saj se je govorilo, da jih je šlo par nasproti Nemcem, jih pozdravljat, ko so prodirali proti Slov. Gradcu. O takih govoricah se ne da dognati, v koliko so resnične, pa ravno zato so še bolj razburiljive.

Naši takozvani socialni demokratje se bi radi delali zveste in si iščejo med Slovenci prijateljev; prav smešno je, kako bi radi zatajili, kakšni so bili in kakšni so v srečo se vedno. Vedno kličejo drugim: Daj, pomagaj! A sami ne dajo ničesar, najmanj njihov vodja Kristan, ki je milijonar. Mešajo se nekaj med delavce in med vodstvo kopališča, pa delajo škodo državi

in še bolj delavcem. Mi le želimo in upamo, da se bo vsako vprašanje glede delavcev rešilo mirnim potom po medsebojnim sporazumu brez socialnih demokratov.

Kruha je pri nas dovolj na prodaj. Žalibog je precej drag, ker naša krona nima nikjer nobene veljave. Vendar je vsakdo vesel, da vsaj kart ni več. Dobro bi bilo, ko bi država malo pogledala v velike shrambe vojnih dobičkarjev, ter poskrbela ubogemu delavcu, kočarju in tudi uradniku kruha bolj po ceni, zlasti ako ima otroke. Zato smo prav hvaležni dr. Korošcu za njegov nastop; ker dobro vemo, da njega ne bo nihče podkupil. Toliko pa je tudi gotovo, da v našem okraju Jugoslavija ne bo nikdar rekvirirala, ker pridelamo še za sebe premalo.

Kot pravi demokratje srčno želimo, da bi postalo naše kopališče dostopno tudi revnejšim, da si tukaj opomorejo, ne pa samo bogatinom. Kako naj se to izvrši, moramo seveda prepustiti strokovnjakom. Le pri samih besedah ne sme ostati!

Za sedaj pa kličemo: Pridite na Slatino vsi, ki imate malo zdravja, pa nekoliko več denarja!

Združenje vseh davkov v enoten davek.

V naši Jugoslaviji naj bi imela finančna oblast skrb, odstraniti vse sedaj vpeljane, nerazumljive davčne postavbe in vse davčne naredbe ter vpeljati za vsakega državljana razumljive in proste davčne postavbe.

Kaj potrebujemo toliko vrst davkov? Ali ne gre vse v eden in isti žep, iz katerega se mora jemati denar za javna bremena? Proč z našim zemljiškim — hišnorazrednim — najemniškim občno pridobitnim — rentnim — in dohodninskim davkom, proč s temi mnogimi sedaj vpeljanimi in za prostega človeka nerazumljivimi postavami in zakoni, s temi preobilnimi napovedmi, dekreti in s tiskovinami, katere celo izobražen človek ne zna izpolnjevati, še manj pa prosto ljudstvo.

Vsak mesec je moral ubog državljan, obdačenec tako tiskovine izpolniti. Koliko nepotrebne pisave je imel taisti radi izpolnjevanja teh tiskovin, koliko sitnosti pa je imel še le oni, ki ni bil zmožen, teh sam izpolniti. Koliko stroškov, potov, in časa se je bilo potratilo, koliko dela so imele pošte za pošiljanje teh tiskovin in koliko več nepotrebne dela se je naložilo uradnikom in še koliko nepotrebne denarja se je potratilo za državne uradnike. Polovico manj davčnega uradništva bi se rabilo, ako bi ne bilo potreba za različne davke enega davkoplačevalca deset in še večkrat popisati ter vsake vrste davka posebej odmeriti in spisovati plačilnih nalogov.

Koliko strankarstva in protekcije je bilo pri vseh teh naredbah! Koliko velikašev se pa marsikateri uradnik ni upal lotiti, drugi so zopet zaradi osebnih ali političnih razmer uživali olajšave. Koliko pa je bilo izgubljenega davčnega denarja za državo vsled zamolčane in neresnične napovedi! In konečno koliko draga časa bi se prihranilo znanprej v dvorani državnega zbora za naredbe novih, za državo koristnejših in potrebnijih postav in zakonov, ako bi ne bilo treba s temi zvestimi davčnimi postavami se pečati.

Te nezdrave in neugodne razmere morajo v naši domovini izginiti in na njihovo mesto se morajo vpeljati postavbe, katere lahko razume vsak državljan, ne samo učen in izobražen človek. Naj se v prihodnje obdačijo državljani sami po najboljši vesti in pravici.

Načrt nove davčne postavbe.

Vse dosedanje vrste davkov bi se naj odstranilo in združilo v samo en davek z imenom direktni davek. Vsa imena sedanjih raznih davkov naj izginejo. Obdačenec naj dobi le samo en plačilni nalog, v katerem je razviden ves znesek celoletnega davka. Vse doklade in razni drugi prispevki, kakor deželne, okrajne in občinske doklade naj se združijo v eden znesek. Denar, ki ga rabi dežela, okraj ali občina za svoje potrebe, naj se po odstotkih preračuna in dodane k skupni svoti. Vseskupni znesek naj se potem obdačencem od delilnih davčnih komisij po razmerah vsakega posameznega pravilno in pravično razdeli, da more obdačenec spoznati iz enega plačilnega naloga, koliko davka ima plačati na leto. Plačevalcu se torej naznani naenkrat, koliko da ima v tekočem letu javnega bremena ali plačila. Davkarja naj dobi